

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. VIII. De interna adoratione, & reuerentia, in conspectu Dei, & quod illa comitari debeat omnes actus orationis: Et de quoda[m] ora[n]di modo, exercendo proprios eius actus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

CAPVT VIII.

DE INTERNA ADORATIONE & reuerentia, in conspectu Dei, & quod illa comitari debeat omnes actus orationis: Et de quodam orandi modo, exercendo proprios eius actus.

I.

PRIMUM actus, quem in ipso ingressu ad orandum in praesentia Dei, exercere debes; est reuerentia & adorationis internae & externae, debitae infinitae Maiestati, in cuius conspectu es constitutus. Nam si statim atque vnus aliquis ad conspectum Regū, aliorumve Principum terrae ingreditur, reuerentiam exhibet, quam exigit status eius ad quem ingreditur, quantum erit magis rationi consentaneum, Deo ipsi, cum primum ad eius praesentiam accedis, reuerentiam exhibere? statim atque filius Dei factus est homo, illumque Pater aeternus Angelis ostendit, iussi, a ut adroarent eum omnes Angeli Dei. Eo quod hoc primum sit obsequium, quod creaturae suo debent Creatori, in quacunque eum forma videant.

a Heb. 1. 6.

Quare

Quare cum primum oculos fidei in hunc Deum
 hominem factum conijcis, siue id fiat in ipsius
 imaginem, siue in sanctissimum Sacramentum
 siue in cœlum Empyreum, debes illum ado-
 rare, mille nominibus, quibus ad id facien-
 dam obligaris; & saltem ne illud Propheta
 obijciat tibi: *b si Pater ego sum, ubi est honor
 meus? & si Dominus ego sum, ubi est timor
 meus & reuerentia?* & præterquam quod hæc
 reuerentia Deo sit maximè debita, est præter-
 ea magni momenti ad hoc, ut in præsentia Dei
 bene excipiaris, & oratio tua feliciter expe-
 diatur. Propterea enim dixit Ecclesiasticus: *c
 Qui adorat Deum, in oblectatione, suscipietur;
 & deprecatio illius usque ad nubes propinqua-
 bit.* Et loquens Apostolus de feruentibus Chri-
 sti D.N. orationibus, ait; *d exauditas eas esse
 ab æterno Patre, pro sua reuerentia non solum
 ob eam reuerentiam, quam diuina eius perso-
 na merebatur, sed (ut S. Thomas ibi aduertit)
 propter eam, quam is Patri suo, dum oraret,
 exhibebat.* Et sancti in cœlo, cum nostras o-
 rationes Deo offerunt, summa id reuerentia
 faciunt; *e ceciderunt enim (ait S. Ioannes) ca-
 ram agno, habentes singuli citharas laudum,
 & phylas aureas plenas odoramentorum, que
 sunt orationes sanctorum.* Si ergo ipse agnus
 Dei, cum oraret exaudiebatur, propter huius-
 modi reuerentiam; & qui tuas orationes Deo
 offerunt, simili reuerentia id faciunt: par est,
 cum tu eas offers, magnam reuerentiam exhi-
 bere; coniungendo illam agni, & sanctorum

eius

b Malach. 1.

2.

c Eccl. 35. 20

d Heb. 5. 7.

e p q 7. a. 6

f Apoc. 5. 8

LUX SPIRITUS
DE PONTE

Serm. 4. de
modis orandi
in fine.

f Eccl. 32. 5

g Esther. 4. 11

h Esther 15. 9

eius reuerentia, quo tua sit pretiosior, & per illam inuenias magis gratum ingressum ad conspectum Dei, alioquin nec sancti illam Deo offerre volent, nec Deus ipse illam accipere. Et propterea (teste S. Bernardo) multi in oratione ariditatem Spiritus, ac distractionem sentiunt, quod ex sola consuetudine, & absque vlla reuerentia accedant. Ascende, inquit, cum oras, ad aulam cœlestem; & intueere, quanta reuerentia Deus, in ea, à beatis spiritibus adoretur, ex quo intelliges, quanta reuerentia, tremoreque adesse debeat vilissima ramula, ex sua prodiens palude, & miserulus homuncio, qui tantum Deum alloqui aggreditur, præsentibus Angelis & Sanctis. Quod si hac ratione te dimiseris, procul dubio, etiam si sis vilis vermiculus, non tamen repellentis. *Oratio enim se humiliantis (vt ait Ecclesiasticus) penetrat nubes, & donec ad Dei thronum appropinquet, non consolabitur; & non discedet, donec Altissimus eam aspiciat, & feliciter expediat.* Etiam si *Assuerus Rex*, superbus aded esset, ac crudelis, vt mortis poenam in eum statueret, qui ad ipsius conspectum non vocatus accederet, nisi forte Rex auream virgam ad eum tenderet, pro signo clementia. Quia *h Esther Regina non vocata ingressa est, vt populo suo libertatem impetraret, simul atque illa corruit, & in pallorem colore mutata, lapsam super ancillam reclinavit caput, quia conturbatum erat cor eius, præ timore glorie Regis, statim ille placatus est, & festinus exsilium*

de so

de solo, ad eam accedens his verbis illis blandie-
batur: *Quid habes Esther? ego sum frater tuus
noli metuere, tulitq; auream virgam & posuit
super collum eius, concessitque ei quicquid pe-
tebat. Quid ergo facturum existimamus su-
preum Deum nostrum, erga eam animam
quæ ad ipsius conspectum ingressa, sese humi-
liat & præ reuerentia infinitæ eius maiesta-
tis tora obstupescit? Regina illa, dum animi
sui defectionis rationem Regi redderet; Vidi,
inquit, te Domine quasi Angelum Dei, & con-
turbatum est cor meum, præ timore gloria tua;
valde enim mirabilis es Domine, & facies tua
plena est gratiarum.* Quid igitur dices tu. Si, in-
gressa orationem, aspicias vt oportet, pul-
cherrimam ipsius Dei faciem, cuius compara-
tione, Angelorum facies est deformis; cuius
splendor adeò est admirabilis, vt ipsas pote-
states tremere faciat, & Seraphinos obstupe-
scere? Quod si ita sentias, & in eius præsentia
timore & tremore tantæ Maiestatis obstupe-
scas, exsiliet ipse ex throno suo, vt te excipiat,
tibiq; blandiatur: extendetque super te sce-
ptrum suæ clementiæ, & admittet ad iucun-
dam secum conuersationem; & concedet,
quicquid petiueris: Quia non constituit ipse
mortis pœnam in eum, qui ingreditur ad lo-
quendum cum ipso: imò si qua pœna constitu-
ta est, ijs illa infertur, qui nolint ad ipsum in-
trare; vt aliquid petant: delectatur enim, si i-
psum oremus, & cum ipso colloquamur.
Quantò ergò magis id volet, cum nemo a-

ipsum

IUX SPIRITUS
DE PONTE

ipsum ingrediatur, nisi vocatus, qui omne
præuenit vocatque: & quando tu accedis, ille
te ducit, quando tu ingrederis, ille tibi por-
tam aperit. Quod si accedas cum reuerentia,
liberum tibi dabit ingressum, gratamque præ-
bebit audientiam, scriptum est enim: *i pro re-
uerentia accedet tibi bona gratia.* O Pater le-
minum, concede mihi lumen, quo tuam videl
magnitudinem, meamque vilitatem: quo re-
uerentia profunda demittam me in tua præ-
sencia, loquar que sicut oportet, cum tanta Ma-
iestate.

i Eccl. 2. 9

S. 1. *In quo hac reuerentia & adoratio
consistat.*

HAEC reuerentia & adoratio, quæ Deo
D.N. debetur, duplex est: Altera inte-
rior, exterior altera. Quia enim Deus
& spiritus & corporis creator est, debet verius-
que operibus honorari. Præcipue tamen interiori
adoratione & reuerentia, qua ab Angelis &
beatis animabus, qui puri sunt spiritus, adora-
tur: sicut ipse Christus docuit Samaritanam, di-
cens: *k veri adoratores adorabunt Patrem in spi-
ritu & veritate, spiritus est Deus, & eos, qui ad-
orant eum, in spiritu & veritate oportet adora-
re. Nã & Pater tales querit, qui adorēt eū.*
Atque si illi dixisset: homines, ut sunt corporales
& non nisi externa nouerunt, honoratur, & re-
uerentia illis externis signis exhibetur, licet
voluntate eos honorandi profecta: At Deus, qui

k Ioan. 4. 23

qui purus est spiritus, & omnia interna cognoscit, non solum rebus, & signis externis & corporalibus honoratur, sed potissimum actibus internis & spiritualibus, eodem directis, ut hoc est tributum persolvatur, sine quibus externa reverentia non potest illi placere; esset. n. instar corporis sine anima & caeremonia pharisaica, & adoratio tantum in specie, de qua conqueritur ipse, dicens: *Populus iste ore suo & labijs suis glorificat me, cor autem eius longe est a me.* Non me adorat spiritu & veritate; sed corpore tantum ac ficto, & sub umbra quadam orationis, in qua nulla est vita.

ADORATIO haec, & interna reverentia nihil aliud est, quam subiectio quaedam & humilitatio spiritus nostri, exhibita Deo, ob excellentiam, quam in se habet, quam subijcimus cor nostrum, & facultates omnes divinae ipsius ordinationi in testimonium infinitae ipsius magnitudinis & Majestatis. Qui actus etsi proprie fit voluntatis, oritur tamen ab intellectu, & praecipue a consideratione divinae ipsius excellentiae, nostraeque propriae abiectiois. Quod autem duarum harum rerum consideratio profundior est, eodem maior oritur reverentia. Quae (ut S. Tho. ait) est actus virtutis, quam vocamus Religionem; ad quam spectat, reddere Deo cultum & honorem, ratione infinitae excellentiae ei debitum. Est quoque actus primi doni Spiritus Sancti quod timorem appellamus; & tunc (ut idem Angel. Doctor) perfectior ea est, propterea quod donum timoris sit perfectius, virtute religionis; & ei operum provenit ab inspiratione Spiritus Sancti quod nos promouet ad Deum

Isa. 24. 13
Matth. 19. 8

S. Bonavent.
opusculum parvum
bonum part.
c. 2.

I.
2. 2. q. 81. a. 2
& q. 84. a. 2

.2

UX SPIRITUS
DE PONTE

Deum in Spiritu & veritate adorandum, verum
 scilicet cognitione; totiusque nostri cordis ob-
 fectu. Verum sicut est quidam timor seruilis
 & quidam timor filialis: ita est seruilis reuer-
 entia, propria seruatorum, qui suos Dominos
 timent & reuerentur, ne ab eis castigentur
 aut quia ad id faciendum coguntur. Et hoc
 modo non solum peccatores Deum reueren-
 tur, ne ad inferos proijciantur; sed ipsi
 in *Dæmones* timent & *contremisunt* coram
 eo. Filialis autem reuerentia, est propria fi-
 liorum, qui suos parentes reuerentur & co-
 lunt: non, ne ab eis castigentur; sed, ne ab ipsis
 separentur: &, vt semper cum ipsis & in eor-
 um gratia permaneant. Et hoc modo sancti
 in cælo summè Deum reuerentur; & potesta-
 tes timent, ac tremunt coram eo (timorem
 appellamus profundissimam reuerentiam, qui
 ex eo nascitur; cuius effectus esse solet tremor
 & stupor quidam, ob admirationem diuinæ
 Magnitudinis, iuxta illud quod refert sanctus
 Lucas post excitatum filium viduæ Naim: *et
 accepit, inquit omnes timor, & magnificabant
 Deum*). Et vt Isaias ait, ipsemet Christus, qui
 homo, *o repletus est timore Domini*: Nam (vt
 sanctus Thomas declarat) quoniam ipse cog-
 noscit infinitam excellentiam Dei, nihil aliud
 que creaturæ; anima eius sanctissima, ab Spiritu
 sancto mota, illam summam subiectione re-
 ueretur, est que velut contracta in eius presen-
 tia, nihil sibi audens vsurpare eius, quod pro-
 prium est diuinitatis. Ex quo etiam prouenit
 vt hoc

m lac. 2. 19

a Luc. 7. 16

o Isa. 11. 3

3. p. 9. 7. a. 6

3.

vt hæc reuerentia sit actus virtutis humilitatis, quatenus humilis, suam agnoscens paritatem subijcit se maioribus, multoque magis Deo, in cuius comparatione omnes sunt, quasi non essent. Denique S. Augustinus ait: nos adorare ac reuereri Deum tribus Theologicis virtutibus; Fide, Spe & Charitate, tum quod illa nos indicant ad Reuerentiam & Adorationem, cum omni sua perfectione exhibendam: tum etiam, quod harum virtutum actibus vere honoremus, valdeque reuereamur supremam Dei veritatem ac bonitatem. Ad idem iuuant etiam externæ nostræ potentiæ; lingua enim reuerentiam Deo exhibet; quando illum laudat & magnificat; & quando magna manifestat estimationem, quam de eius excellentia habet. Caput etiam reuerentiam eidem exhibet, quando in eius præsentia inclinatur; Manus, quando pectus feriunt; Genua quando flectuntur: & omnia denique membra ad id aliquo modo iuuant, vt mox videbimus.

4:

IVXTA hæc itaque, cum orationem auspicias, conuocare debes omnes hæc virtutes, omnesque tuas potentias, quo te adiuuent, ad hanc Deo reuerentiam exhibendam, dicens illud Psalmi: *Venite adoremus, & procidamus ante Deum* sicque prostrati ante eum, persistamus, quamdiu oratio durauerit; nec prius surgamus, quam obtineamus quod petimus. Et quoniam ad Spiritum S. pertinet dono ipsò timoris per suam inspirationem uti,

5:

p Psal. 94. 6.

IX SPIRITUS
DE PONTE

illum etiam invocabis, ut tibi adsit, dicens: diuine spiritus, o spiritus veritatis, quia pater Filioque procedis, qui principium es orationis, quæ fit in Spiritu & Veritate; iuuua me tua sancta inspiratione, ut te cum patre & Filio simul adorem, eo Spiritu & veritate qua vis adorari.

S. 2. Praxis Adorationis internæ.

HOC iacto fundamento, subiiciam Praxin & exercitium huius Reuerentiæ & adorationis, exercendo sunt teneram quandam, piamque orationis rationem, quæ eidem adorationi inseri potest.

1.

PRIMUM, Actus est reuerentiæ, antequam cum Deo loqui incipias, indignum te agnoscere, qui cum illo loquaris; petereque demerere ad loquendum facultatem ad eum modo quo a Mater filiorum Zebedæi exhibuit se orationem Christo Domino nostro, adorans accedens & insinuans, aliquid se ab eo petere velle, prius ad petendum facultatem haberet: quod insinuat ipsius Christi interrogatio, dicens: Quid vis? & maiori adhuc animi demissionem Abraham Patriarcha, etiam prouocatus a Deo, ut cum ipso loqueretur, ei dixit: blasphemiarum ad Dominum meum, cum sim pulvis & cinis: Agnoscens videlicet suum nihilum, in conspectu tanti Domini, & quoties pro Sodomitis suam intercessionem repetebat, hæc præmittebat reuerentiam: Ne, queso, de-

^a Mat. 20. 20.

^b Gen. 18. 27.

cens, indigneris Domine si loquar: & iterum: obsecro, ne irascaris Domine, si loquar adhuc semel: Quasi diceret; Audacia nimia est, quod ego vilis vermiculus tecum loquar, ne tamen propterea indigneris. Nam quantum infinita tua excellentia me repellit, eo mea necessitas magis cogit, amor & charitas impellit, & infinita tua humanitas ad id me inuitat.

Et iam ipsa Meditatione inchoata, non debet hæc reuerentia cessare. Nam, ut supra dictum est, Meditatio non debet esse mera Intellectus nostri ratiocinatio, sed ad colloquendum cum Deo dirigi; altissimè de eius perfectionibus sentiendo, ex quibus ad maiorem eius reuerentiam, varijs modis permouearis: Nunc eas recensendo; & singulas, quantum poteris, magnificando: ex quo copiosam licebit materiam accipere ad hunc orandi modum: colloquendi scilicet cum Domino nostro, ei; dicendi: O Deus excellentissime, adoro te, propter infinitam tuam sapientiam; reueor te, ob incomprehensibilem tuam bonitatem: ego coram suprema tua omnipotentia me humilio; & propter immentam charitatem te glorifico? O si possem solus tota illa adoratione te adorare, quam Angeli tibi exhibent in caelo; ut aliqua ex parte meum explerem desiderium? Nunc modo quodam admirationis, & stuporis, altissimo silentio adorabis Deum: agnoscens, quod quicquid de illo dicere possis, & (ut ait

IX SPIRITUS
DE PONTE

e Eccl. 41. 32. Ecclesiasticus) c quantum unque glorificum
 eum potueris, superualebit adhuc: quia admiranda
 bilis magnificentia eius: & benedicens exo-
 tantusque illum quantum poteris, maior ad-
 erit omni laude. Alias vti poteris nominibus
 splendidissimis, sicut sapè vtitur sanctus Do-
 nysius ad venerandum, modo quo poteris
 tantam illius excellentiam, dicelque: ô Deus
 superexcellensissime, & millies millies milie-
 cordissime: qui ego potero te honorare,
 tantam excellentiarum magnitudinem, que
 in te habes? Quis ego miser homuncio, qui
 vt in putido meo ore gloriosissima tua nomi-
 na sumam? & quem honorem exhibere
 potero ego, qui sum vermis vilissimus? Et
 quoque reuerentiæ actus, in ipsa Meditatione
 nolle scrutari excellentias, & magnaalia di-
 næ Maiestatis, & Iudiciorum eius occulte,
 rebus, quas fecit, & facit; sed venerari, que
 intelligere non potes: sic enim teum in
 eius excelsa magnitudine honorabis.

3. EADEM Reuerentia, & adhuc maior ex-
 hibenda est in affectibus, & petitionibus,
 colloquiis, quæ cum ipso Deo in oratione
 mus: tam quoad nomina, quæ vsurpamus, dum
 cum Deo loquimur; quam quoad res ipsas
 quas petimus, & modum eas petendi: stude-
 res, vt in omnibus resplendeat sùma eius ve-
 neratio, Vt enim ait Gerson: nomina, que
 bus Deum licet compellare, & affectus illi
 correspondentes, triplicis sunt generis: Quo-
 dam enim nomina magis prouocant nos ad te-
 morem

morem, & reuerentiam, quam ad amorem, & fiduciam, qualia sunt, cum eum appellamus *d Regem Regum, Dominum Dominantium, e d Apoc. 19. 16*
supremum viuorum & mortuorum Iudicem, f e Act. 10. 42.
Drum vltionum, Creatorem omnipotentem, f f Psalm. 93. 1
g Fortem. zelotem. Alia æquè ad vnum incli- *g Exod. 20. 5.*
 nant, atque ad alterum: qualia sunt, cum eum
 vocamus Redemptorem mundi, Magistrum,
 Medicum, Pastorem, Gubernatorem, & Protectorem,
 ac Defensorem nostrum. Et his nominibus licet
 omnibus uti in oratione. Sed sunt alia, quæ mul-
 to plus exprimunt amoris & fiduciam: minus
 verò timoris & reuerentiam: quale esset, illum
 appellare Sponsum, Amicum, Dilectum, Amo-
 rem meum, Beatitatem meam, & alia similia,
 quibus ut plurimum non debent uti, nisi qui
 multum profecerunt; idque speciali diuini
 spiritus motione, qui illa suggerit, & veluti in
 ore ponit. Nam; ut bene aduertit sanctus Ber-
 nardus) non cuius animæ conceditur, ut di-
 cat, *hosiuletur me osculo oris sui, nec: Dilectus* *h Cant. 1. 1*
meus mihi, & ego illi: nisi talis illa sit, quæ *cap. 4. 16.*
 rem nullam aliam diligit, nisi ipsum Deum; *i Phil. 1. 21.*
 & *i cui vivere Christus sit, & solatium sem-* *k Mich. 6. 8*
 per illum habere præsentem; seque *k sollicitum*
ambulare cum Deo suo. quærendo in omnibus
 diuinam ipsius voluntatem; & quæ diu se in
 his exercuerit, & versata sit: & adhuc merito
 coniungat nomina reuerentiæ, cum nomini-
 bus amoris: ne debitum respectum deponat,
 præcipuè publice, & coram alijs; sicut sponsa
 loquens cum suis sodalibus eum appellauit

K 3

Regem

JX SPIRITUS
DE PONTE

1 Cant. 1. 4 Regem dicens: *1* *Introduxit me Rex in cella-*
ria sua. Et eam ob causam, aptissimum no-
 men, pro omni genere hominum, ad inuoca-
 dum Deum in oratione, est nomen Patris
 quod reuerentiam & fiduciam complectitur
 quo nomine iussit Christus Dominus nos
 nos uti in quotidiana oratione; & eodem uti
 batur ipse, quotiescunque orabat. Et ipse
 peccatoribus etiam conceditur, eo uti; ita
 men, ut suam indignitatem agnoscant; sicut
 in Luc. 15. 19 prodigus ille, qui orauit, dicens: *in* *Pater*
non sum dignus vocari filius tuus: cuius oratio
Patri vehementer placuit, ob demissam reue-
rentiam, quam ostendebat.

3.
 Q V A M reuerentiam etiam declarauit
 ipsa petitione, qua non est ausus petere, ad-
 mitti se, ad priorem filij dignitatem; sed
fac me, inquit, sicut vnum ex mercenarijs tuis.
 Quo tamen ille, profunda illa reuerentia
 se magis humiliavit; eod pater eius magis
 eum honorauit, singularibus blanditijs
 illum amplectens; & ad illam dignitatem ad-
 mittens, quam is non est ausus petere. Et plura
 à Deo Domino nostro impetrabis via reuerentia
 & humilitatis, quamuis parcius propter
 propterea iudicaris, quam si nimium progre-
 diaris per viam confidentia. Eueniet enim
 tibi, quod Sponsa, cum à suo dilecto peti-
 uit: *n indica mihi vbi pascas, vbi cubes in me-*
ridie, cui respondit Sponsus, ut in memo-
 riam reuocaret, quæ ipsa esset: *si enim ignoras,*
inquit, egrederere, & abi, neque enim me

2 Cant. 1. 7

cum poteris permanere, nisi teipsam agno-
ueris.

NEQUE solum demissam hanc reueren-
tiam ostendere debes in petitione rerum, quæ
tuo statui sunt proportionatæ; sed multò et-
iam magis in ipso modo eas petendi, alioqui
respondebitur tibi, quod filijs Zebedæi, pe-
tentibus à Christo D. N. ut sederent ad dexte-
ram & sinistram in regno eius; modo tamen
minus ciuili & reuerenti, dixerunt enim: o
Magister, volumus; &: *da nobis, ut vnus ad dex-
teram tuam, & alius ad sinistram tuam, se-
deamus in gloria tua.* Sed receperunt respon-
sum, quod merebantur: *Nescitis, quid peti-
tis.* siue rem ipsam spectetis, siue modum, quo
illam petitis. Multò verò aliter orauit su-
premus ipse magister noster, in horto Gethse-
mani, ostendens in verbis paucis, demissis, ac
resignatis, quæ protulit, reuerentiam, quam
erga suum Patrem habebat. nō enim dixit: vo-
lo; sed potius: non, quod ego volo; sed quod tu
vis. Certissimum enim, insignis nostræ erga
Deum reuerentiæ indicium est, si totam no-
strā voluntatem ipsius voluntati subijciamus;
nec velimus, quicquā, nisi quod ipse velit. Spe-
ctat quoque ad reuerentiam, paucissimis ver-
bis agere, quasi non audeas loqui, in præsentia
tantæ Dei Majestatis, & a reuerentia interclu-
sus, tacens aperis illi cor tuum, ut illud ipse vi-
deat: hoc siquidē sufficit. O Pater amantissime
quid in tuo cōspectu loquar? quocūq; n. modo te
cōpellē, admirādas inuenio causas reuerentiæ?

quo enim te magis affabilem præbes, eò magis
 infinitas tuas excellentias manifestas. ò iustissime:
 ego veneror tuam severitatem: tuamque diligo
 iustitiam: ò fortis Zelotes, meo tuum zelum;
 diligo verò amorem, quod ille procedit, ò amice
 fidelissime, ego diligo tuam charitatem: & veneror,
 quam in ea ostendis magnitudinem. Doce me vocare te,
 ut desideras: ut in omnibus tibi placeam, sicut
 ego desidero. O supreme Pater, ex cuius misericordia
 p venit felix hora toti mundo est; in qua nobis
 dedisti supremam veritatem: hoc est, Filium tuum,
 in forma hominis, et quemque diuinum spiritum,
 in figura linguarum hominis. Iam hora aduenit
 pro me, in qua reddere tibi debeam tributum
 adorationis & laudis: quod mille nominibus
 tibi debeo; mitte veritatem tuam è cælo,
 quæ me doceat; & Spiritum, qui me moueat;
 ut eo modo te adore quo tu vis; & omnes
 meæ potentia in linguas igneas conuertantur:
 quò te, obcolata in me beneficia, laudem. Amen.

(:)